

Ruth Ware

Ușa ferecată

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: Guliver/Getty Images/© Malcom Fife; unsplash.com/
©matreding Mathias P.R. Reding; unsplash.com/
©wistomsin Tom Barrett

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARE, RUTH

Ușa ferecată / Ruth Ware ; trad. din lb. engleză de Luminița Gavrilă. - București :
Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1327-9

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111

Titlul original: The Turn of the Key
Autor: Ruth Ware

Copyright © Ruth Ware, 2019
First published as The Turn of the Key by Harvill Secker, an imprint of Vintage.
Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.
Ruth Ware has asserted her right to be identified as the author of the Work.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1327-9

*Pentru Ian, cu mai multă dragoste
decât aş şti să exprim în cuvinte.*

3 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,
Știu că nu mă cunoașteți, dar trebuie să mă ajutați,
vă rog, vă rog, vă rog

3 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,
Nu mă cunoașteți, dar poate ați citit despre cazul
meu în ziare. Motivul pentru care vă scriu este să vă rog
să

4 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Sper că aceasta este forma corectă de a mă adresa dumneavoastră. Este pentru prima oară când îi scriu unui jurist.

În primul rând, trebuie să vă spun că știu că este mai puțin obișnuit. Știu că ar fi trebuit să vă contactez prin intermediul avocatului meu, dar dumnealui

5 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,
Dumneavoastră aveți copii? Nepoți? Dacă da, aş vrea
să apelez la

Dragă domnule Wrexham,
Vă rog, ajutați-mă. Eu *nu* am omorât pe nimeni.

7 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Nici nu vă imaginați de câte ori am început să vă scriu pentru ca apoi să rup rezultatul dezastruos, dar mi-am dat seama că nu există o formulă magică pentru asta. Nu știu cum să vă CONVING să ascultați cazul meu. De aceea, mă voi strădui să vă prezint situația cât mai clar cu putință. Nu contează cât timp îmi va lua sau câte foi voi rupe, am de gând să continui și să spun adevărul.

Numele meu este... Și aici mă opresc, fiindcă din nou îmi vine să rup foaia.

Pentru că, dacă vă dezvălui numele meu, veți ști de ce vă scriu. Cazul meu a apărut în toate ziarele, numele meu, în toate titlurile, figura mea chinuită a ținut capul de afiș al primelor pagini, n-a fost articol care să nu insinueze vinovăția mea într-o manieră vecină cu ultrajul. Dacă vă spun cum mă cheamă, am sentimentul oribil

că mă veți considera o cauză pierdută și veți arunca scrisoarea mea la coș. Nici nu v-aș învinovați prea tare, dar, înainte să faceți asta, ascultați-mă, vă rog.

Sunt o tânără de douăzeci și șapte de ani și, după cum probabil v-ați dat seama din adresa mea de mai sus, mă aflu în Penitenciarul pentru femei Charnworth din Scoția. Nu am primit niciodată o scrisoare de la cineva din închisoare, prin urmare nu știu cum arată când ajunge la destinatar, dar cred că ați ghicit care este situația mea actuală încă dinainte să deschideți plicul.

Ceea ce probabil nu știți este că mă aflu aici în arest preventiv.

Și ceea ce n-aveți cum să știți este că sunt nevinovată.

Știu, știu. Toate spun asta. Toate femeile pe care le-am cunoscut aici sunt nevinovate sau cel puțin asta susțin ele. În cazul meu, însă, este adevărat.

Poate că ați ghicit deja ce urmează să vă spun în continuare. Vă scriu ca să vă rog să mă reprezentați ca avocat al apărării la proces.

Îmi dau seama că este o abordare neconvențională, că nu așa se comportă un inculpat față de un avocat. (Într-una dintre ciornele acestei scrisori v-am numit „jurist“, din greșeală, fiindcă nu știu nimic în materie de drept, cu atât mai puțin despre sistemul judiciar scoțian. Tot ce știu, inclusiv numele dumneavoastră, am aflat de la femeile cu care sunt închisă.)

Am deja un avocat, domnul Gates, și, din câte înțeleg, el ar trebui să-mi numească un apărător pentru procesul propriu-zis. Dar tot el este cel din cauza căruia am ajuns aici. Nu l-am ales eu, poliția a făcut-o când a început să-mi fie frică și, în final, am avut bunul-simț să tac și să refuz să mai răspund la întrebări până când mi-au găsit un avocat.

Am crezut că va clarifica el totul, că mă va ajuta să-mi susțin cazul. Dar când a venit... nu știu, nu pot să explic prea bine. A înrăutățit și mai mult lucrurile. Nu m-a lăsat *să vorbesc*. De fiecare dată când încercam să spun ceva, mă întrerupea cu aceeași frază: „clientul meu nu are nimic de declarat, deocamdată“, iar asta mă făcea să par și mai vinovată. Cred că dacă aș fi putut să prezint lucrurile corect, nu aș fi ajuns aici. Dar, nu știu de ce, orice spuneam era răstălmăcit și poliția a făcut ca totul să pară atât de grav, de incriminator.

Nu spun că domnul Gates nu a auzit și varianta mea. Sigur că a auzit-o, dar cumva... Of, Doamne, e atât de greu de povestit în scris. Domnul Gates stă de vorbă cu mine, dar nu mă *ascultă*. Sau, dacă mă ascultă, nu mă crede. De fiecare dată când încerc să-i explic ce s-a întâmplat, și o iau de la început, mă întrerupe cu întrebările lui care mă zăpăcesc, iar povestea mea se încurcă atât de tare, încât îmi vine să țip la el *mai taci dracului din gură*.

El îmi tot vorbește despre ceea ce am declarat în acea primă noapte oribilă pe care am petrecut-o la secția de poliție, când m-au interogat neîntrerupt și eu le-am spus... Doamne, nici nu mai știu ce le-am spus. Scuze, acum am început să plâng. Scuze... Îmi pare foarte rău că am pătat scrisoarea. Sper că puteți citi printre pete.

Ceea ce am spus eu, ceea ce am declarat atunci, nu am cum să mai schimb. Știu asta. Au înregistrat totul. Și este grav, este foarte grav. Dar totul a mers prost și am impresia că dacă mi s-ar da măcar posibilitatea să explic cuiva, care chiar m-ar asculta, ce s-a întâmplat... Înțelegeți ce vreau să spun?

Oh, Doamne, probabil că nu înțelegeți. În fond, n-ați fost niciodată acolo. N-ați stat niciodată de cealaltă parte

a unei mese, atât de obosit, încât să simțiți că vă prăbușiți, atât de speriat, încât să vă vină să vomitați, în timp ce poliția vă pune întrebări peste întrebări până nu mai știți ce spuneți.

Cred că la asta se reduce totul.

Eu sunt bona din cazul Elincourt, domnule Wrexham.

Și nu am omorât-o pe fetița aceea.

Domnule Wrexham, am început să vă scriu aseară, iar când m-am trezit azi-dimineață, și am văzut paginile mototolite, acoperite cu rugămințile mele, primul meu impuls a fost să le rup și să o iau de la capăt, așa cum am mai făcut-o de nenumărate ori până acum. Îmi propusesem să rămân foarte liniștită, calmă și concentrată, să expun totul foarte clar și să vă *fac* să înțelegeți. Însă am ajuns să plâng și să pătez hârtia cu lacrimi, împotmolindu-mă într-o mare de incriminări.

Dar apoi am recitat ce am scris și mi-am zis: nu. Nu pot s-o iau de la capăt. Trebuie să merg mai departe.

Îmi spun de multă vreme că, dacă aș fi lăsată să-mi limpezesc mintea și să prezint corect varianta mea fără să fiu întreruptă, poate acest dezastru îngrozitor s-ar lămurii.

Și iată că acum o fac. Aceasta este șansa mea, nu?

În Scoția poți fi reținut 140 de zile înainte de proces. Deși e aici o femeie care așteaptă de aproape zece luni. Zece luni! Știți cât înseamnă asta, domnule Wrexham? Poate credeți că da, dar lăsați-mă să vă spun eu. În cazul ei, înseamnă 297 de zile. Nu a putut să-și petreacă